

גשם, גשם

* אם אין ארץ אין מטר, ואם אין מטר אין ארץ - ואם
אין שניהם - אין אדם.

בראשית רבה

* איזה יום שכל העולם שווין? כשהגשמים יורדים.

* גדולה ירידת גשמים ממתן תורה, שמתן תורה לישראל
וירידת גשמים לכל העולם.

מדוע תהילים

מה נשמע

* הודעה משמחת לחברות - ובעצם גם לחברים. ז' בט גביסלב החלה ללמוד בקורס לפדיקור ומניקור. הקורס הוא בן חדשיים וחצי פעמיים בשבוע, הידד! בעוד חודשיים וחצי נהיה כולנו מטופחות להפליא, מכף רגל ועד ראש, ואפילו הצפרביים תנהקנה בלכה של ורוד מוכסף או אדום לוהט הכל לפי הטעם! בין כוכבה, בתיה, בטי ד' ועכשיו ז' בט בוכל להתחרות בכל אשת חברה גבוהה שיוצאת מ"היכל היופני" של וטורי, מישל וכל האחרים.

* טיול המכון מתקיים בסיני ועמם קבוצה מחברינו והמדריכים שמחה ולס.

ימי הולדת

- 1/12 - יורם בן-חיים
- 4/12 - דבורה מעיין
- אברי גליק
- 5/12 - מרים כהן
- 6/11 - ברור כהן

ימי נשואין

1/12 - פיליס ודב קולט

על השכבת הילדים

ועדת בית-הספר בישיבתה ביום ב' (23/11/70) אשרה מחדש החלטה מוקדמת בקשר להשכבת-לילה של ילדי בית-הספר. על הילדים להיות בבית-ההורים לפי הפירוט הב"ל:

ילדי חורחית	בשעה 8.15
ילדי חרמון	בשעה 8.30
ילדי ירדן	בשעה 9.00
ילדי דרור	בשעה 9.30

* בליל שבת חגגנו חצי יובל (בלשון העם "חתונת הכסף") לנשואי שוש וזמי. המועדון היה מלא מפה לפה. בני הזוג הותיק סובבו בקהל הרב, מרושני עונג, לוחצים ידיים וסופגים נשיקות ואחוליס מכל צד. איך אומרים היהודים? שנפגש רק בשמחות, הלואי אמן.

אשר למועדון המלא מפה לפה - הוא היה כה מלא עד שאנשים לא מעטים בכנסו ויצאו כלעומת שבאו, מחוסר מקום. אולי כדאי לתת על כך את הדעת ולדאוג לריהוט נוסף, למשל?

* כפי שכבר כתבנו בשבוע שעבר, חברינו השתתפו בשבוע המתכת שהתקיים במלון הילטון. ומי נשא את נאום הסיכום ב"בנקט" (מה זה? מין מסיבה בלשון הסנובים!) אם לא חברנו הנרי בן-יהודה! אילו היה מישור מסתכל מתחת לשולחן היה רואה את רגליו מרטטות מהתרגשות וקצת פחד. אך הנאום היה לא רע, לגמרי לא רע! זה נקרא ייצוג בכבוד!

* דינה בן-צבי ורינה נתן מתגייסות בשבוע הבא.

* הגרעין חזר אלינו. מרכז אותם מאיר. מדריך, ברור כהן, מטפלת: הלן לוין.

* גבי חזר ממילואים. ג'רי קלמן יצא לצבא עם המכונית (במקום לסלי) ועוד זמן קצר יחליפנו ריימונד סולומון.

* נולדה שלישיה... בצאן! לידעת אלה שאינם מומחים - הדבר כנראה נדיר למדי.

* לן ווינטרוב חזר הביתה ובמצא בחדר חולים. בשבוע הבא אנו מקוים לפרסם את ספורו: איך להיות מעורב בתאונה מבלי להתאמץ!

* בחודש דצמבר תכנס שוש סולומון למרפאה, במקום לאה שתצא באותו זמן.

* ד"ר ליסנר חוזר לעבודה בימים אלה.

* יוסי החשמלאי נשא אשה. מזל טוב!

חופש הפרט

-האם אתה בעד חופש הפרט?
-מה פתאם? אני בעד זה שלא תבלבל את המח.
-האם אתה בעד זה שאדם יוכל לעשות בחדרו בדיוק מה שהוא רוצה?
-אם הוא מצליח כל הכבוד לו. אבל רק רוק יכול לעשות מה שהוא רוצה בחדר שלו. ברגע שהוא מתחתן החופש בגמר...
-מה כוונתך?
-הוא לא יכול להשאיר את המטאטא בארון הבגדים - לא אסטטי; הוא לא מעז לקרוא בלילה אחרי ש"היא" הלכה לישון - מפריע לה. ואם הוא מבסה לבגן שירי "מחאה" אזי מציינת האשה הקטנה שהוא מסבך את נפשו של בנו הרך.
-תודה רבה. ואתה, חבר צעיר, מה דעתך על חופש מיני?
-חבטאריש מוחלט. הבל הבלים, הכל מוגזם. איך אמרו חז"ל: "מצא אשה מצא טוב. מצא רבות יצא מדעתו"...
-מה פרוש?
-כמו שאמרה מרי אנטואנט: "טוב יותר לחם כל יום בשבוע מאשר עוגה פעם אחת בחודש".
-מה הקשר בין מין ועוגה?
-אה, הזקנים האלה! אתה יודע מה, אשאל לך ספר שהוא רב-מכר בבי"ס "עמק החולה": "כל מה שרצית לדעת על המין ולא העזת לשאול".
-זה טוב?
-חבוב, זה מומלץ! יש כמה מורות המזהלות סמינר בהפסקות על בסיס הספר הזה. הוצע לערך ירח לימוד לותיקי הגליל והספר ישמש חומר קריאה.
-אבל תגיד, האם אתה בעד חופש מיני?
-נודניק מפגר! לא לימדו אותך שאין דבר חופשי בעולם הזה: בסה לבסוע באוטובוס אג"ד בלי כרטיס; בסה לא לתחזיר ספרים לספריה לחצי שנה; בסה לקחת 4 מבזל "שביצל" כשמוישה בן חיים עושה פטרול! התעורר בן אדם!!

ספורט

קוריתי שיבוא יום כשבמדור לספורט ב"מעריב" או ב"אגרת" תופיע תמונת קבוצת הטניס של כפר-הנשיא בליווי כותרת "קפטין הקבוצה הגלילית לס גרשמן והאוחז במחבט מס' 3 אריק ארנברג עושים סיבוב כבוד עם הגביע, לרעם מחיאות הכפיים של אלפים". חלום זה אהוב עלי ואולי יתגשם באחד הימים, אך לעת עתה אפשר לציין, בצניעות המאפיינת ספורטיאס אמיתיים, שהפסדנו את כל המשחקים ששחקנו!

בגד להבות-הבשן הפסד 2-4!
בגד באות-מרדכי הפסד 2-4!
בגד חוליות הפסד 0-16!

הפסיקו לצחוק והקשיבו: כקבוצה שאינה יכולה להתאמן כי טרם הוקם לה מגרש - התוצאות בהחלט אינן רעות. הרבה מן ההפסדים היו על חודן של בקורות בודדות ויש לציין שניסינו לשבץ כל מיני שחקנים - לני, לס, מרק, אלק, דוד ארנברג ואני - העיקר שבהנים וזה ספורט שהוא נקי מפגיעות גופניות אלא אם אתה מטיב לקלוע מדור לעיבו של שחקן כשהוא עומד בטווח קצר.

אבל אם מדברים על ספורט, יש לציין שקבוצת הכדורגל של כפר-הנשיא היתה תופשת מקום טוב יותר בליגה ג' אילו... שחקנו בשורותיה צביקה ויגאל! אני אחרון למבוע עזרה מעירת פיתוח, בכל צורה שהיא, אולם קשה לי להבין מה משך שני שחקנים טובים אלה לבטוש קבוצה ביתית שאיננה עשירה כשחקנים.

כנס בני החטיבה

בסוף השבוע האחרון נערכו שני כנסים בחסות ה"חטיבה": אחד לכתות י' באיזור בצרת בנושא "ישראל השניה ועיירות הפתוח" והשני, לכתות י"א, הוקדש ל"ערביי ישראל" והתרכז סביב לכפר תרשיחא.

אפשר לומר שבנינו שהשתתפו במפגשים אלה, הצטיינו בגישה חיובית יותר מבני משקים אחרים. אין שום ספק שהאווירה השלילית האופפת את רוב החברה הצעירים מבטיחה רעות לעתיד התבועה הקיבוצית. כל בעל דעה היה משתכנע ששני נושאים אלה הם מעביצים ובעלי משמעות לבני 15-17 - אך התגובות מלמדות שהדור הצעיר מעוניין בעיקר ברקודי "פופ" ותו לא.

"היודביקים" שוכנו במרכז הקליטה בצרת עילית והשאירו הרס בשרוי של מאות לירות בעקבותיהם. לפי הגרסה היו החברה עייפים מכדי לקום ולהכין ארוחות ואם היה זה בערב - בקשו מן המדריך כסף לאכול במסעדה וקבלו!

אני מצאתי מצב קצת יותר מעודד בכנס י"א: לנו באכסנית רמת-יוחנן, בתנאים שאולי ל-50 נפש היו מספיקים (מבין 130 ומצב המקלחות ובתי השימוש היה גרוע). החברה מ"אייל" מאורגנים היטב: יש כמה בנות שבהחלט מסוגלות להיות אקדמיות בעתיד הלא רחוק. אמת הדבר שבאמצע הכנס "נשבר" לכמה מן הבנים אך בכל זאת השתתפו כמעט בכל.

התמונה בקבוצות אחרות היא די עגומה: הרבה נסעו הביתה בטרמפים; הרבה לא באו להרצאות או אם באו דברו כל הזמן. והנושא - יחסינו עם 15% מאוכלוסית הארץ מעורר לרוב תגובות שליליות:

- אני לא מעוניין בהם

- אני לא סומך עליהם

- הם גייס חמישי

- אין צורך ללמוד את שפתם כי אנחנו הרוב.

בצד החיובי של תכנס מצאתי שבהל הקרן עודנו אחד הנחלים היפים בארץ ("אבל מה הקשר בין טיול ולו הנחמד ביותר לבין ערבים?")

- למדתי: א) האוכל הבסיסי הוא צ'יפס;
ב) לכפר הנשיא יש תמיד האוכל הטוב והמגוון ביותר;
ג) לבני התשחורת השבת יותר חשובה מלדתיים;
ד) אין לרקוד "הלי-גלי";
ה) לחנך בני-צעירים צריכים להזיע קשות אבל המאמץ כדאי;
ו) שה"מיני" וה"מקסי" הגיעו גם לתרשיחא.

ערבים

אם אזני ועיני לא בגדו בי אפשר לקבוע שערביי ישראל נמצאים במצב די ניש. בד בבד עם התנערות מחנק הפאודליזם הם עדיין קשורים לכפר שלהם. כיוון שהם מעוט אשר קרוביו מעבר לגבול הם אויבי המדינה, לא פלא שרבים אינם רואים בהם אלא גורם שעלול לרצות בנצחון ערבי למרות שהוא בהנה מהישגי המשק הישראלי. יש אשר תובעים את גיוס בניהם לצה"ל ליחידות הקרבניות אך מדגישים בטרם קרה הדבר שלא יתנו לבנים ערביים להיות קצינים או טייסי פנטום. הם יודעים שרמת חינכם עודנה מפגרת אחרי הרמה הממוצעת בארץ אך כל מקרה של בן או בת שאינם מצליח בבחינות כניסה לאוניברסיטה נחשב כאפליה מכוונת. הם מדברים עברית רהוטה למדי אך ניבים ערביים או מושגים שאולים מופיעים בבאומיהם. קשה לדבר אתם בפשטות ובכנות כי מתוך דאגה עם עלולים להשמיע את מה שהם חושבים שאחיה רוצה לשמוע. מה אפשר לומר לבן שאביו נפל בקרב ואומר "אני טובא אותם?" מה אפשר להשיב לערבי ששואל אותך: "האם אתה אוהב אותי?" האם אתה שונא אותי?" מה אפשר להגיד בוכה העובדות שמצד אחד האשה הערבית בהזית כיום מיציבות משפחתית כי הכנסת חקקה חוק שמתיר גרוש אשה רק בהסכמתה, ומאידך האשה המחונכת, (לילה חאלד...) קיצונית ביותר בעמדתה הפוליטית?

המחזור הראשון של כנס י"א שנערך שבוע קודם הצליח יותר כי התרכז בכפר שכולו מוסלמי וכתוצאה הנגודים הפוליטיים היו יותר חריפים. שם הכפר בקה אל גרביה! ולפני יום הודיעו שבן כפר זה נתפס והודה באחריותו להטלת חמרי הנפץ בתחנת אג"ד בתל-אביב.

אריק

הערות למאמר של קולין על חופש הפרט

אין בדעתי להמשיך בדיון הכללי על איך, מי, ובאיזה תחומים לספל בחופש היחיד. ברצוני להעיר על כמה מן הדוגמאות שקולין הזכיר, משום שבדמה לי שחשוב לראות את הצדדים השונים של דוגמאות אלה, שהובאו כמקרים בולטים של דכאון החופש.

1. שפינוזה - יש לקולין טעות יסודית לגבי דת. דת היא דבר שהיחיד בוחר בו והוא חפשי להפסיק להאמין, או להמיר את דתו. לעומת זאת - יש חוקים מוסכמים בכל דת אשר דורשים אמונה מסוימת ומעשים מסוימים מן המצטרפים אליה. מבחינה זו, אין כל פסול בהחלטה של חברה דתית כלשהיא לסרב לקבל יחיד בתוך החברה אם הוא אינו מסכים עם יסודותיה, או אינו מבצע את המעשים הדרושים.

היהודים לא כלאו את שפינוזה ולא היכו אותו. הוא חי את חיו בשקט, התפרנס בכבוד, נפגש עם פילוסופים אחרים וכתב את ספריו. אגב, אמנם דגל בחופש בענייני דת, אך אם ברטרנד רוסל צודק - שפינוזה כתב שהמדינה אינה יכולה לטעות ושמרד, אף נגד ממשלה רעה, אינו מוצדק.

2. אוסקר ווילד - סיפור הרבה יותר מסובך ממה שקולין מספר. הוא בעצמו תבע כתב מסויים לדין בעוון הוצאת גיבה, בכוונה להוכיח שאין אמת בספורים שהוא הומוסקסואלי. הוא נתפש בעדות שקר והפסיד את המשפט. רק אחרי זה נעצר.

דווקא באנגליה, במיוחד במעמד הגבוה, לא הגיבו על תופעות כאלה ולא פעלו נגדם כל עוד הבצוע בשאר פרטי. אך ווילד כיוון את זרקורי הפרסומת לעצמו ולכל מעשיו, והפך אותם מעבין פרטי לעבין ציבורי.

3. ברטרנד רוסל - שטויות לבסות לזוכיה שקיפחו את רוסל ולא נתנו לו הזדמנות להפיץ את רעיונותיו. אגב, עד שקולין הזכיר את העבין לא היה ידוע לי דבר על התנהגותו הפרטית. לא קראתי על כך בעתונות ולא שמעתי מפי הפרופסורים שלי לפילוסופיה. ידוע שהוא היה מבוקש כמרצה גם באנגליה גם בארה"ב. כפילוסוף התפרסם בכל העולם, והיה חבר בבית הלורדים. הספרים שלו קבלו פרסומת רחבה וכן גם כל הדעות שלל, הן על פילוסופיה והן הפוליטיקה של התקופה. בשתי הפעמים שישב בבית סוהר, לא היה שום קשר בין ישיבתו והתנהגותו הפרטית אלא דווקא התנהגותו הציבורית-הפוליטית.

כדאי אולי להזכיר לעומת זאת שהוא היה מוכן, יחד עם הקומוניסטים, לקפח מאד את החופש שלנו פה בארץ. הוא ארגן משפט ראווה, בכלל לא על בסיס משפטי מקובל, מבלי אפילו לתת לישראל אפשרות של הגנה בתוך המשפט. לכן לא כל כך משפיע הפאתוס במאמר של קולין על "עזרה לעולמנו האומלל".

יש המשך...

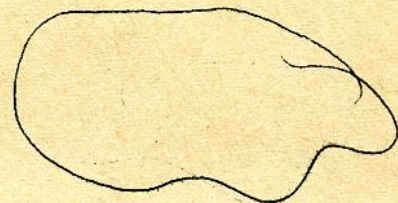
4. כקוריוז יש להזכיר את דעתו של קולין על חופש בחירת כלה (ולמה דווקא בחירת כלה ולא בן או בת זוג?). דווקא לזכות הזאת, ובכל חברה, יש הגבלות רציניות, אם הן קשורות לגיל, לקרבה משפחתית או לדת.

5. ולבסוף, גם אם נסכים שדכאון החופש מפריע להתפתחות האנושות, בתקופות כמו האינקוויזיציה, או הפאשיזם, גם אז עלינו לזכור ששקיעת כל תרבות וציביליזציה היתה מלווה תמיד בחופש פראי, דווקא בעיניני מין וסמים כולל שכרות). בני אותם עמים מצאו את עצמם עבדים לרודנים או לעם זר ולתרבות זרה, ושלמו מחיר יקר בעד "החופש המלא" שלקחו לעצמם.

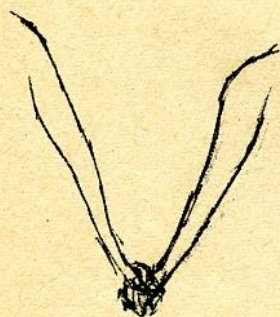
כל הסימנים מצביעים על תקופה כזו בעולם המערבי. ההיסטוריון שפנגלר כתב על כך כבר לפני שנים. עלינו להזהר מלהסחף לגישות קיצוניות אשר הרסו את ההקמה החברתית, בתקופות שונות של תולדות האנושות, ואשר יובילו אותנו לעבדות אכזרית ולא לחירות.

מיכאל כ.

אשליות

בבוקר יצאנו, החזקת לי יד
ביחד טיילנו לעמק, לבד.
אז היינו צעירים,
לב בלב, יד ביד.

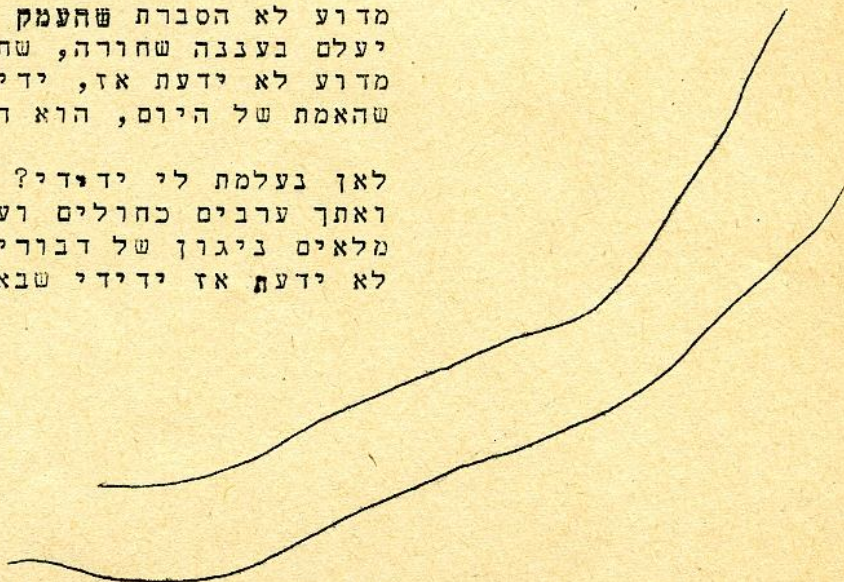

בקול צעיר הסברת לי הרכי חיים.
ומדעותיך, קצת צחקתי
קצת בכיתי -
הגד, הייתי אז כבר זקנה?

מדוע לא הסברת שהעמק שהיה
יעלם בעננה שחורה, שחורה?
מדוע לא ידעת אז, ידידי,
שהאמת של היום, הוא השקר של מחר?

לאן בעלמת לי ידידי?
ואתך ערבים כחולים ועדיבים,
מלאים ביגון של דבורים אמיתיים,
לא ידעת אז ידידי שבאותו היום שקרת לי?

אלידה

אני שוב מתייחס לנושא של חופש הפרט ומבקש את סליחת הציבור על כך. לצערי הרב, מאמרו הארוך והמקיף של קולין החטיא את המטרה, אבל חשף בצורה ברורה ביותר את כוונותיו. אני מניח שפרט למאמרים בידוריים ואינפורמציה כללית וכולי, ישנה מידה מינימלית של אחריות מצידם של כותבי המאמרים. אם עלי לקחת ברצינות את דבריו של קולין, אזי אני חייב להעמיד אותו על האחריות לתוצאות הנובעות במישרין לדעות שלהן הוא מטיף. ייתכן וחברה "מתקדמת מעלה" וכולי יכולה - תיאורטית - לגרום לחופש הפרט לפי השקפתו של קולין. בחיי המציאות (אם נתעלם לצורך ויכוח זה מהמסגרת המחייבת של חוק המדינה) אנו מצוים לחיות עם עצמנו וחברינו. הדרך המוצעת ע"י קולין מובילה מעצמה להרס המשפחה ולהחלשת השותפות הקיבוצית. כל הנסיונות המפולפלים והמתוכננים להביא דוגמאות מן ההסטוריה האנושית והיהודית אינם שייכים בכלל לענין. יש לחברה הזכות והחובה הראשונית לדאוג לקיומה וחוסנה האנושי והמוסרי, ואם קולין מפרש זאת כנתינת היתר לקיום יחסי מין חפשיים - לדוגמא, או השלמה עם עישון סמים, אז אני מניח שהוא יודע היטב שאיננו בוגע בנושא אקדמי בתוך ויכוח מופשט, אלא מציע בכל הרצינות והאחריות כחבר מבוגר, בעל משפחה ומדריך, שככה בנהג בחברתנו, כערך מקובל ואפילו רצוי. דעה כזאת היא בעיני מסוכנת - ואינני חושב את עצמי כפוריטן במיוחד, אלא כחבר שאכפת לו אם בחברתנו ישררו תנאי חברה אנושיים ובריאים, או שנחיה במין "מותר האדם מן הבהמה - אין". ואולי כאן קבור הכלב.

זכותו הבסיסית של האדם, קולין - ובוודאי של החבר שלנו - היא לחיות כמו אדם. אם על הגדרת המלה "אדם" - אפילו בלי להוסיף את התוספת של איש קיבוץ - אנו חלוקים בדעותינו, אז בדמה לי שהנגע באמת מתפשט ביסודות, ויש למצוא את הדרך הנאותה לאתר אותו ולהבריאו. ובקשר להערה האחרונה על תופעות של גזענות דתית וכולי - אינני יודע במה נרמז, אבל דעתי היא שאנחנו תרמנו את חלקנו הצנוע בכדי להקים את המדינה היהודית שלנו, מסיבות שבוודאי ידועות לקולין, ואיננו מוכנים כל כך מהר לוותר על שליחותנו האוניברסלית להיות אור לגויים - ולא גוי (עם כל המשתמע מזה גם במערב ה"חופשי" וגם במזרח) ליהודים.

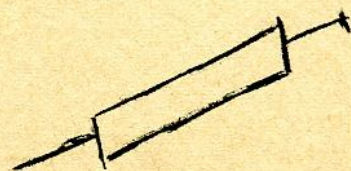
מאיר

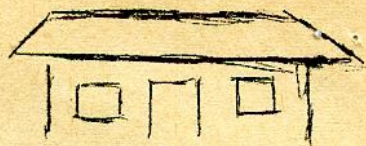
סמים מסוכנים יותר ממלחמה
לנבי העיר ביו-יורק - - -

מספר בני העיר ביו-יורק שנהרגו אשתקד בויאטנאם היה פחות ממחצית מספר הצעירים שמתו ממנות גדושות של סמים בעיר ביו-יורק באותה תקופה.
כמעט 950 אנשים, בני 15-25 מתו ב-1969.

השנה, עד היום (30/10) מתו 664. יתכן ועד סוף השנה הזאת, יגיעו לשיא של קרוב לאלף מיתות קשורות לסמים.

ג'רוסלם פוסט
30/10/70

רבות מההתפתחויות בתנועה הקבוצית התרחשו כתוצאה ממסה ומעש. צצה בעיה, ניסו פתרון. הצליחו - מה טוב. לא הצליחו - מבסים משהו אחר. הדבר היה מלווה מחשבה אידיאלוגית מתמדת אך לא מחשבה אקדמית. לפעמים, כאשר מישור השתכנון מקו מחשבה אקדמית מסוימת, מהר הפך את זה לאידיאלוגיה ועל ידי כך סתם את הדרך בפני התפתחות.

לצורך נורות אלה אגדיר את המושגים "מחשבה אקדמית" כמחשבה שלומדת מבסיון ואיננה בטוחה שהתוצאה היא הטובה ביותר, בעוד שאידיאלוגיה היא דעה שזו הדרך הנכונה ואין לסטות ממנה.

כך קרה לנו לא פעם בעיני חיבור, צריכה וכיוצא באלה. עם זאת, בשטחים אלה, ברגע שראינו לנכון לשנות משהו יכולנו לעשות זאת בקלות יחסית. אך בשטח הבניה, עוד שעקרון המסה ומעש הוא בתוקף, הרי תוצאותיו הם כה קבועים ומוצקים וגם יקרים שאין השינוי קל כל כך. ובשטח זה הסתכנו גם מבחינת המסורת וגם מבחינת היש. אם בלך בדרך החיקוי אחרי משקים אחרים שגם הם הסתכנו, נקלקל לעצמנו הרבה, כי צורת הבניה תכפה עלינו דפוסי חיים מסוימים במקום שנבנה לפי צורת החיים הרצויה.

מה בעצם קרה?

הצריף הסטנדרטי, בעל ארבעה חדרים בשורה ומרפסת לאורכם, הפך להיות בית. את חלקי המרפסת סגרו כדי להכניס שרותים. יתרת המרפסת סגרו כדי ליצור חצי חדר. גם כשבנינו בית חדש הלכנו לפי הדוגמה הזאת בשינויים קלים בלבד. עד היום רואים בקבוצים שורת חדרים ולהם מרפסת סגורה. אז מוסיפים מרפסת בצד השני וכעבור שנים סוגרים גם אותה. וחוזר חלילה.

אותו דבר קורה בתכנון הנקודה. מה שהיה מתאים למחנה הצריפים הקטן היה למתאים גם למחנה הצריפים (מבטון) המוגדל. כשהמחנה גדל גילו פתאם את בעית המרחקים. כדי לפתור את הבעיה לקחו שני צריפים, מבטון, והעמידו אותם אחד על גבי השני. זה נקרא קומותיים. אך למרבה הגיחוך בנו אותם בקצות המשק, כך שמרבית החברים גרים דווקא במרחק מן המרכז!

יש אידיאלוגיות של סגנון כפרי, של מגורים בקרבת הקרקע, ושל רצון בגינת פרחים. אך חוץ מאלה, הרצונות שמביעים אותנו בתכנון הקיבוץ הם רצון להיות קרובים למרכז וגם רחוקים ממנו; שתהיה פרטיות ויחד עם זה שכנות, שהשכנים לא יפריעו אבל שלא יהיה רחוק ללכת אליהם, שתהיה גינה גדולה (הגן יטפל) אבל לא גדולה מדי; שיהיה בלף מרהיב לכל אחד מחלוננו מבלי שביתו יהיה מבודד מהשכנות. סתירות אלה, כאילו מובעות מאתנו, שיקול דעת. המסורת של צריף הרכבת (חדרים בשורה) בכל צורתיו וגלגוליו, כובלת אותנו וגם את המוסדות העוסקים בתכנון ומונעת התקדמות.

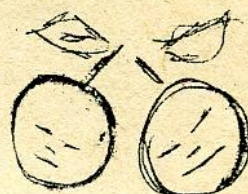
ארכיטקט מודרני חייב גם לדעת סוציולוגיה. כך יוכל לבנות בבינים המתאימים לאנשים העתידים להתגורר בהם, ותואמים את רצונותיהם. חומרי בנין חדישים עשויים גם הם לתרום לגיוון הבניה כפי שגם שיטות בניה חדישות מסוגלות לעשות זאת. אמצעים אלה צריך לתרום כדי לתכנן שכונות שתכנונן עונה על הדרישות; ביצול השטח על ידי צפיפות הרבה יותר גדולה מהמקובל אצלנו עד כה; הבטחת פרטיות על ידי בטישת סגנון צריף הרכבת אשר נותן חזית משותפת לכל היחידות; תכנון שטח גדול ככל האפשר, גם לעתיד הרחוק כדי להבטיח בכל זאת סגנון שכונתי מסויים.

יש המשך...

אך אל בא במשיך בשיטה של טלאי על גבי טלאי, של פתרונות חפוזים רגעיים ומקומיים או של אידיאלוגיות הגורסות רק קומה אחת או רק שתי קומות. כמו כן יש לתקן משגים שנעשו בעבר על ידי העתקת דברים כמו מגרש כדור-סל, אשר עומד במקום לא מתאים, מקום יקר מדי מבחינת קרבתו למרכז. על כל אלה יש לתת את דעתנו, ואולי על אף "מתכבנים" שאינם נוטים להתרחק מרעיונות מיושנים. רק כך נבטיח את פני ישובנו לשנים הבאות.

טומי

על פרי הדר

חברים אשר יתגייסו לעבוד בפרדס עשויים לפגוש את מזהל הענף אם יתרחקו מעט מהקבוצה (משהו שג' ורג' לא מציע לעשות). לא, אני לא מתייחס לג' יסון המגוייס לצה"ל ולא לברני (כנ"ל), אלא ל"מושל". המושל התגלה בקיץ, לפני שנה, בקצה אחד של השטח. משקה אחד בפגש אתו במקרה באחת השורות. ומאז רואים אותו לעיתים די קרובות בחלקה זו או אחרת.

המושל הוא יצור בלתי רגיל. גובהו בערך מסר וחצי. הוא נועל נעלי השקיה ירוקות, בעלות "שפיץ" מתולתל. כובעו גם הוא ירוק ובו נוצה ארוכה. עיניו כמו אשכוליות.

המושל אחראי לפרדס, לכל המתרחש בו. ג' יסון יכול לעשות תכניות, ברני יכול להקים צעקות, ג' ורג' - לראות חטבונות ולראות כנימות, בוב - להעביר צנורות - אבל המושל הוא שמבצע. הוא סותם ממטרות איפה שנראה לו רטוב למדי, פותח ברזים איפה שנראה לו יבש מדי. הוא שמכניס פרות להתגבר על העשביה, הוא מוציא מיט מהרדיאטור של הטרקטור כשהם מלוכלכים. הוא מוריד פרי מהעץ כשהעץ עמוס מדי. הוא מסתיר ציוד בין עצים שלא יפריע לעובדים. הוא מטפל בנעלי-חיים הנמצאים בפרדס ומזין אותם בירק כך כמו שתילי אבוקדו.

חברים שיראו אותו מתבקשים להתייחס אליו בכבוד. הוא נעלב בקלות ואנחנו, אנשי פרי ההדר, איננו יודעים איך להסתדר בלעדיו.

ג' ורג'

המערכת

עכשיו גילינו: זהו אחיו של מכופף הבננות!

אפשר לצחוק בקריאת מאמריו של אריק, מעל דפי דברי הכפר - עד גבול מסוים. אולם בדמה לי שמאמרו לפני שבועיים עבר את גבול הצחוק. משמעות הכתבה הייתה רצינית הרבה יותר.

מאחורי טענתו על הפקרות ואי-סדר במועדון מסתתרת בימה חריפה ומיותרת כלפי חברי המשק. ההפקרות ואי-הסדר מיוחסים ל"יצורים" אשר התמסרו, לצערו, להסתכלות מתמדת בטלביזיה. יש בכך השמצה ולעג כלפי סקטור נרחב של חברים אשר מבליים זמנם הפרטי ליד הטלביזיה, אם זה בתכניות חינוכיות, פוליטיות או סתם בידור קל. חברים אלה אינם זקוקים לאשורו של אף חבר אחר, ובודאי שאין הם צריכים להקרא "יצורים".
אין חבר אחד רשאי לשפוט ולהכתיב צורות בידור ובילוי הזמן הפרטי של הזולת. ראוי לציין כי גם בהצבעות חוזרות ונשנות נתקבל רוב באסיפה לאשור הטלביזיה אצלנו ומקומה במועדון מחברים!

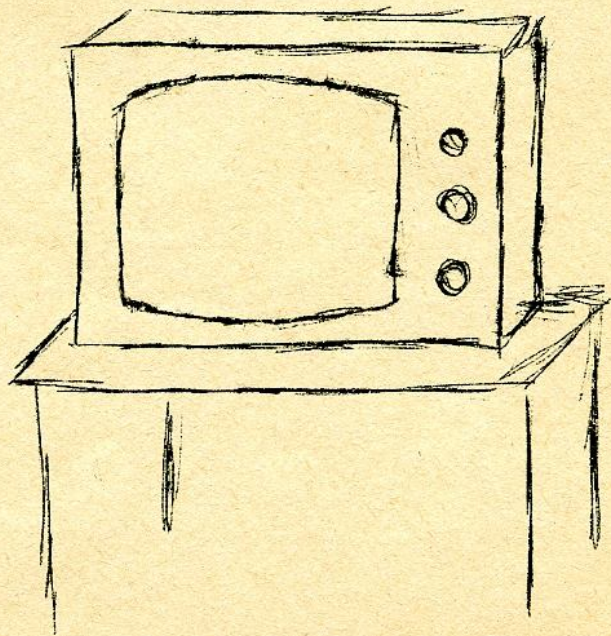
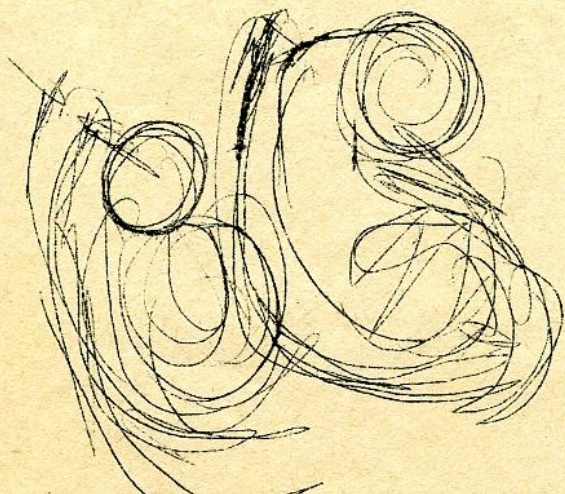
האדם האינטלקטואלי-האמיתי מכיר ומזהה עם המושג: "חיה ותן לחיות!" (כוונתי - כשהאמור הוא לגבי טעמו של הזולת בתרבות ובידור). ברגע שחודרת לביתנו בימה של לעג וסנוביזם פסבדו-אינטלקטואלי - לאן נגיע? האם עלי להצטער על כך שחברים רבים קוראים, מידי שבוע בשבוע, ספרות ירודה, פשוטה, בלתי "אינטלקטואלית"? כמה חברים נהנים באמת מסרטי אמנות (לאו דוקא על בושאי המין) שאין להם התחלה ואין להם סוף? לרוב קשה להבינם ולהפיק מהם תועלת, ורצים הביתה בגמר הסליל הראשון. וכמה מאתנו מבינים ונהנים ממוסיקה עתיקה וכבדה?

דוגמאות אפשר להביא בלי סוף. השאלה היא כמה חברים באמת נהנים מסוג התרבות המצופה מאתנו, כיוון שאנו "אינטליגנטים בקיבוץ"?

בקשר למועדון כמועדון חברים, אל-נא בקשור בין הטלביזיה - כשעיר לעזעזאל לכשלון המושג "מועדון החברה". גם בעבר, בצריף התרבות וגם במועדון הקיים, לפני הטלביזיה, - המועדון לא היה מוצלח ביותר. אחת הסיבות לכשלון זה נעוצה בכך שחברים רבים אינם מוכנים לנוא במגע עם חברים לא מוכרים להם, ולפתח שיחה והידברות. חברים רבים נמצאים בחוגים קטנים סגורים מחוץ למועדון.

לכן, אריק, זהירות בכתבות הנאות, בכדי לא לגרום לרוב ורוגז מיותר של חבריך כלפי ענין שהוא פחות חשוב, יחסית, מיתר בעיות חיינו כחבר קיבוץ!

הרבי

המאמר אשר כתבת לפני שבועיים לדברי הכפר מבטא בהחלט את מצב הנזיר במשק. שותף אני לדעותיך, אך אין אנו שותפים לדעה על הגורמים למצב זה.

הגורם הראשון, לדעתי, הוא סדרן העבודה. הוא הנותן או המונע את כח האדם הנחוץ, ולצדדי, יחסו של סדור העבודה לענף הנזיר לא היה נדיב ביותר והוא שגרם להתדרדרות המצב. האם צריך אני להזכיר, לך ולאחרים, מי היה סדרן העבודה לפני כחצי שנה? אותות ההזנחה מאז ניכרים עכשיו בסביבה.

בימים ההם, לפני שחור האוכל החדש והבתים החדשים נבנו, עבדתי עם פועל שכיר קבוע. עכשיו, עם הנחבת השטח הדורש טפול ע"י גבן, אין לי עזרה קבועה.

גנים אינם עומדים על המקום; או שמשתפרים - או שמדרדרים. על מנת להחזיק את הגנים הקיימים במצב מתקבל על הדעת (בלי פתוח כל שטח חדש) דרושים לנו שני עובדים קבועים וטרקטור שאפשר לסמוך עליו. החישוב פשוט ביותר: כדי לשמור על המדשאות דרוש לנו טרקטור לכסח כל יום - וכל היום - והטרקטור שלנו נכנס לתיקון לעתים די קרובות. אין לנו אדמה עמוקה במשק, ונוסף על כך האקלים יבש מאד, כך שצריך להשקות את המדשאות לעיתים קרובות, וזו עבודה כמעט מלאה לאדם אחד.

בחורף מתרוצצים אפילו יותר! אף פעם לא הצלחתי להספיק את כל הגיזום, לפזר די זבל, לרסס את כל העשבים או לגדל מספיק שתילים במשתלה. רמת הגיבות הפרטיות במשק ירדה יחד עם רמת הגנים הציבוריים - והמצב ידרדר עוד יותר. יהיה קשה לתכנן את הנוף בבתי החדשים, אך הדבר אינו מפריע לי, בעצם אני רואה זאת כאתגר. הבעיה העקרית היא - מי יטפל בשטחים הקיימים בזמן שאני עובד בשטחים החדשים? אם לא אתחיל בעתיד הקרוב, הדיירים החדשים יעבדו באופן פרטיזני, כל אחד לפי טעמו - וכתוצאה ישרור שם חוסר-תאום גמור. כדי לשמור על יופיו של הנוף הטבעי, אנו מוכרחים לעבוד לפי תכנית מפורטת ומוסכמת מראש.

כפר הנשיא יכול להיות קיבוץ יפה, אבל אני מרגיש שהפער בין האפשרויות של ענף בעל כח-אדם מצומצם לבין דרישות השטחים הנרחבים הולך וגדל מידי יום.

מרקי

אני מודה לך על המאמר
ועל הדיון
הנעים והענייני
הנמשך בינינו
בשנים האחרונות
ועל ההזדמנות
לדבר על נושאים
הנחוצים והמאתגרים
האלו.

הקדמה

באמוץ צעירים מדובר בעיקר על עולים-רווקים, אשר עקב שהותם בקיבוץ התקשרו לבני גילם. והנה, לפני קבלתם למועמדות, יוצאים הם מהמקום לשרות צבאי או ללמודים ויציאתם איננה לפי החלטת הקיבוץ ושלא בתמיכתו.

כונת האימוץ היא לשמור על קשר הדוק עם צעירים אלה, על ידי:

- א. השוואת תנאים (זכויות וחובות) עם בני הקיבוץ
- ב. יצירת **כפ"ס** ומתן הרגשת בית בזמן העדרם, במגמה לקלטם במרוצת הזמן בקיבוץ
- ג. אמוץ על ידי משפחה.

זכויות וחובות

הנוהג לגבי הזכויות והחובות המפורטים למטה יהיה כפי המקובל כלפי בני המשק:

1. עבודה בחופשות ארוכות
2. תקציב לחבילות והספקה קטנה
3. נוכחות באסיפות.

תנאים

התנאים להתקבלות למסגרת זאת הם:

א. תקופת עבודה במשק של שלשה חודשים לבוגרי אולפן וששה חודשים לכל האחרים, לפני צאתו של הצעיר לצבא או ללמודים.

ב. אשור אימוצו ע"י ועדה מוסמכת לפי:

1. עבודתו
2. התנהגותו
3. קשריו החברתיים
4. התאמת תאריך יציאתו לצרכי המשק.

הועדה שתטפל באימוץ תהיה מורכבת מחברים המשתתפים בוועדת הקליטה וועדת הבנים.

הגבלות

- א. תקופת האמוץ וההעדרות לא תהיה ארוכה, בדרך כלל, משלש וחצי שבועות.
- ב. אין להוסיף העדרות למטרה אחרת, לתקופת בוספת, בלי שהות בוספת בקיבוץ.
- ג. אין הקיבוץ מתחייב להתחשב במקצועו הנלמד של המאומץ, בשובו למשק אחרי למודיו.

מסים ובטוח

כל המאמצים חייבים לדאוג בעצמם להסדרי תשלום מסים ובטוח, לסוגיו השונים, בתקופת העדרם מהמשק.

חברים שיש להם הסתיגויות לתקן הנ"ל חייבים להודיע על כך למזכיר עד 15/12/70. במידה ותהיינה הסתיגויות, הנקודות תובאנה להכרעת האסיפה. במידה ואין - התקן יופעל אוטומטית.

נוכח: מיכאל ד', מיכאל כ', אריה, גרשי, סלמה, קולין.

X X X X X X X X

מתפרה: (בהשתתפות שריטה)

בעשה בסיוון של מכירת בגדים אשר נתפרו אצלנו במשק אחר (דפנה), במחירים נוחים למדי, והביקוש היה די ניכר. החלט שבמידה שת היה הזדמנות נאותה לשווק עוד בגדים בגלל עודף בגדים או עודף כח יצור - אבל לא על תשבון השרות הקיים לחברים במשק - יעשה הדבר. נוסף על כך - אם ישנה אפשרות טובה להכניס עוד חברה למתפרה, אז הדבר בתחלט בא בחשבון.

תוכנית משק

ועדת המשק בחנה שוב את תוכנית המשק לפני ביקור וועדת המשק של האחד ולפני הגשה לאסיפה.

קרקעות

ישנה עכשיו דרישה נמרצת ממינהל המקרקעין שנסמן באופן סופי את המשבצת הסופית של כפר הנשיא, ז.א. 3600 דונם שלחין ו-900 ד' בעל. מיכאל, לאחר התיעצות עם חברים אחרים, הציע איזה קרקעות למסור.

ביקור ועדת המשק של האיחוד יחד עם מרכז ועדת כח אדם

לפי בקשת ועדת המשק נסב הדיון בעיקר על עניני עבודה. במיוחד נבדקה תוכנית העבודה תשל"א בהשוואה לבצוע של תשל"ל, לפי דעת חברי האיחוד:

(1) ימי מחלה - יש לבדוק סיבת מספר רב של ימי מחלה, כ-19 ימי מחלה לחבר. ברוב משקי האיחוד, בגיל שלנו ובמרחק דומה מהעיר הממוצע נע סביב 12-14 ימי מחלה לחבר.

(2) חדר האוכל - לפי בצוע תשל"ל יש עובד אחד ל-20 אוכלים. בדרך כלל מקובל עובד ל-23 אוכלים, הדבר נובע, כנראה, בעיקר מהעובדה שאין אצלנו מסירות תורנות כל ערב ע"י החבר. נתבקשו לבדוק סעיף זה.

(3) עבודה נכותה - מקובלת נורמה של 1.2 י"י לדונם. אצלנו יותר קרוב ל-2 י"ע לדונם. הסברנו ענין זה בגידול הוגסטיבי המוגזם שמפיע גם על עשבים ובכך שיש צורך במבשלת בגלל מרחק השדות מהבית. בכל-זאת, חברי ועדת המשק חשבו שיש צורך לעשות מאמץ להגיע לנורמה, ע"י התיעצות עם המדריך האזורי.

תוספת כח אדם

עלה הנושא של תוספת כח אדם לחודשי הקיץ (עונת הקטיפה הפרי). הסברנו את רצוננו לקבל גרעין הכשרה מאוסטרליה. בענין זה הובעו ספקות ע"י אנשי האיחוד בגלל המצב במשקים אחרים, שנמצאים במצב כח אדם גרוע משלנו.

קרקעות

העלינו את הבעיה של דרישת המוסדות לסגור את משבצת הקרקע סביב הבית. האיחוד הבטיח לעמוד לצידנו בכל הטיפול בענין זה, כדי להבטיח למשק פתרון נאות.